

druhé věty rozl. zák. žalobní právo z tohoto rozlukového důvodu. Dovolací soud, přezkoumaj z úřední povinnosti výsledky provedených důkazů a veškerého jednání, neshledal, že oceněny byly odvolacím soudem nesprávně, proto si osvojuje všechna tato, ostatně dovolatelkou ani nenapadená zjištění. Podle těchto nepoznává, že by rozvrat byl zaviněn výhradně nebo aspoň převážně žalobcem, naopak sdílí v tomto směru úplně správné důvody druhé stolice. Na tomto poznání nemění ničeho okolnost, že zjištěné pijáctví dovolatelčino nepřichází v úvahu jako samostatný důvod rozlukový podle §u 13 písm. g) rozl. zák., nýbrž jenom jako jedna z příčin, z nichž manželství sporných stran bylo hluboce rozvráceno.

Čís. 6459.

Přihlásil-li se dědic k pozůstalosti ze závěti, v níž mu byl uložen odkaz, vzniká proti němu nárok odkazovníka na splnění odkazu ihned po smrti zůstavitele. Okolnost, že dědic se přihlásil k pozůstalosti s dobrodiním inventáře, nemá za následek, že by dědic byl povinen plnit odkaz pouze z toho, čeho se mu dostane z pozůstalosti, nýbrž má pouze ten význam, že dědic nemusí platit věřitelům pozůstalosti a odkazovníkům více, než činí pozůstalostní jmění.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1926, Rv I 999/26.)

Žalovaná přihlásila se k pozůstalosti s dobrodiním inventáře ze závěti, v níž jí bylo uloženo, by platila žalobkyni doživotní důchod měsíčních 300 Kč. Žalobě o placení doživotního důchodu měsíčních 300 Kč a to splátek, splatných až do právoplatnosti rozsudku, do 14 dnů, splátek budoucně splatných vždy prvního každého následujícího měsíce, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. **Důvody:** Odvolatelka správně zdůrazňuje, že vznesla proti žalobě jediné námitku nedostatku pasivní legitimace. Námitka tato je za skutečností prvním soudem zjištěných zřejmě bezdůvodna, neboť, je-li jisto, že žalovaná byla zůstavitelem ustanovena universální dědičkou, že zůstavitel jí uložil plnění odkazu v poslední vůli uvedeného ve prospěch žalobkyně, že žalovaná se přihlásila ze závěti k dědictví s dobrodiním inventáře, vyplývá z toho, že žalovaná je po zákonu povinna, by jako osobní dlužnice plnila odkaz jí uložený (§§ 684, 821, 550 obč. zák.). Přihláška k dědictví s dobrodiním inventáře nemá za následek, že by dědic byl povinen plnit odkaz pouze z toho, čeho se mu z pozůstalosti dostane. Přihláška taková chrání dědice jen potud, že nemusí platit věřitelům pozůstalosti a odkazovníkům více, než činí pozůstalostní jmění. Žalovaná však ve sporu ani netvrdila, že pozůstalostní jmění na zaplacení pozůstalostních dluhů a splnění odkazu nestačilo. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Výtka nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) neobstojí. Po té stránce jest dovolatelku odkázati na případné důvody napadeného rozsudku, které hoví úplně zákonu i stavu věci. Vzhledem na výtky dovolání jest podotknouti ještě toto: K námitce, že žalující strana byla oprávněna nejvýš zažalovati částky svého důchodu, které byly splatny až do dne podání žaloby, nelze přihlížeti, poněvadž jest novotou po zákonu nepřipustnou (§ 504 druhý odstavec c. ř. s.). Hlavní námitka žalované strany vrcholí v tom, že neměla býti osobně žalována, nýbrž že měla býti žalována pozůstalost. Náзор ten jest úplně mylný. Žalobkyně domáhá se žalobou nároku z odkazu. Nárok tento zakládá se na poslední vůli (§ 647 obč. zák.) a vzniká ipso jure ihned po smrti zůstavitele (§ 684 obč. zák.), pokud není podmíněný (§ 699 obč. zák.) a to zpravidla proti dědici (§ 649 obč. zák. a Krasnopolski, Erbrecht, str. 139). Poměr dědice k odkazovníkovi jest dle toho poměrem osobního dlužníka k věřiteli (§ 649 a 688 obč. zák.). Právem proto domáhá se žalobkyně svého nároku na žalované straně, když tato jest, jak není sporno, dědičkou a jí také uložil zůstavitel podle poslední vůle odkaz plniti.

Čís. 6460.

Není závady, by v Praze nebyla protestována směnka v poledních hodinách, třebas obchodní místnosti byly v tu dobu obvykle zavřeny.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1926, Rv I 1551/26.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítla žalovaná mimo jiné, že směnky nebyly u příjemky (pražské firmy) řádně protestovány. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Nejsou odůvodněny námitky žalovaných ve příčině udánlivé neplatnosti protestů. Jak bylo soudem první stolice bezvadně zjištěno a doloženo, pokusil se notář žalobní směnky dne 22. října 1925 po ¼ 1 hod. odpoledne v obchodních místnostech akceptantky jí k placení presentovati, avšak bezvysledně, poněvadž — jak jest protesty dotvrzeno — byly místnosti ty uzavřeny. Odvolatelka ovšem tvrdí, že prý min. nařízení ze dne 30. července 1853 pozbylo platnosti, avšak tvrzení toho ničím nedokazuje. Naproti tomu jest uvést, že dle čl. I. zák. ze dne 9. března 1903, čís. 60 ř. z. a min. nařízení ze dne 4. dubna 1906 čís. 8 ř. zák. pod lit. b) stanovena k protestům směnečným pro neplacení v oba, platebnímu dnu následující dny všední v hlavním městě Praze podle nařízení min. spravedlnosti ze dne 30. července 1853, čís. 153 ř. z. doba od 9 hod. dopol. do 5. hod. odpol. Staly se tedy podle tohoto předpisu protesty v zákonné době a jsou platny. Námitka odvolatelek, že obvyklé úřední hodiny obchodníků v Praze jsou od 8 do 12 a od 14 do 18 hod. jest nerozhodna, neboť jednak nemůže býti protestující zkrácen v době pro